

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203493
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818203493.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu Y. M., bytom P., N. cesta XXXX/XA/XXX, proti žalovanej U. F., bytom P., N. cesta XC/XXX, o zaplatenie sumy 1.700,- eur a bolestného, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. decembra 2019, č. k. 4C/22/2018-105, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie **s a o d m i e t a .**

Žiadna zo strán sporu **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ustanoveniami § 657 Občianskeho zákonníka, § 420 a § 444 Občianskeho zákonníka. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca ako dlžník uzatvoril s Poštovou bankou ako veriteľom zmluvu o úvere dňa 27.08.2012. Uzavretie tejto zmluvy o úvere však nie je dôkazom o vzniku zmluvného záväzkového vzťahu medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou založenou zmluvou o pôžičke. Zmluva o pôžičke nemá zákonom predpísanú formu a môže byť uzavretá aj ústne. Žalovaná popiera svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke uzavretej so žalobcom, týkajúcej sa sumy 1.700,- eur. Ak žalobca žiada vrátiť sumu 1.700,- eur, má bremeno tvrdenia, že so žalovanou ako dlžníkom uzatvoril zmluvu o pôžičke a poskytol jej finančné prostriedky v tejto výške a žalovaná nezaplatila dlh riadne a včas. Teda žalobca ako veriteľ môže byť v spore úspešný len vtedy, ak vie svoj nárok aj preukázať. Na veriteľovi je dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke. Ak žalovaná popiera uzavretie zmluvy, je na žalobcovi, aby preukázal, v tomto prípade pri ústne uzatvorenej pôžičke bez prítomnosti tretích osôb inými dôkaznými prostriedkami, že strany takúto zmluvu uzatvorili. Žalobca na svoje tvrdenie nepredložil a nenavrhol žiaden iný dôkaz a neunesol dôkazné bremeno, a preto nemohol byť v konaní úspešný, a preto súd jeho žalobu zamietol. Žalobcom predložené dôkazy nepreukazujú jeho tvrdenie o uzavretí zmluvy o pôžičke. Súd tiež dodáva, že s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia, ktorým je rozsudok pod sp. zn. 15C/41/2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2015, žalobca nevedel vysvetliť, z čoho konkrétne pozostáva žalovaná suma, kedy a v akom rozsahu sa mala žalovaná obohatiť na jeho úkor, nepreukázal vznik akéhokoľvek záväzku na strane žalovanej, či už zo zmluvy alebo z bezdôvodného obohatenia, prípadne na základe inej skutočnosti. Pokiaľ prostriedky zo zmluvy o úvere boli preúčtované na účet žalobcu, neznamená, že by s nimi disponovala žalovaná neoprávnene a že sa na jeho úkor obohatila. Rôzne výbery v hotovosti v období spolužitia účastníkov toto nepreukazuje. Ak žalobca tvrdil, že so žalovanou neboli dohodnutí, kedy mu

sumu 1.000,- eur a 700,- eur vráti a v súvislosti s ním tvrdenú zmluvu o pôžičke mu povedala, že mu vráti, ale nepovedala dokedy, resp. mu povedala, že mu ich vráti a nepovedala, kedy mu peniaze vráti, súd dodáva, že žaloba žalobcu nie je dôvodná ani s poukazom na § 564 OZ, kedy čas plnenia bol ponechaný na vôli dlžníka. V takomto prípade sa žalobca nemôže domáhať plnenia, ale určenia času plnenia pred súdom. Súd však zdôrazňuje, že žalobu zamietol preto, lebo žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie, že medzi ním ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o pôžičke, z ktorej by vznikol záväzok žalovanej voči žalobcovi v žalovanej výške. Ďalej si žalobca uplatnil nárok aj na náhradu za bolesť v súvislosti s ublížením na zdraví a v tejto časti posudzoval súd prvej inštancie jeho nárok v súlade s ustanoveniami § 420 a § 444 OZ. Žalovaná mu mala ublížiť na zdraví niekedy v januári 2013 tak, že ho kopla do zadku, udrela fľašou po hlave. Pri tomto incidente boli doma len sami dvaja. Z lekárskej správy MUDr. Imrichovej vyplýva, že žalovaný navštívil jej ambulanciu 14.01.2013, kedy jej uviedol, že 13.01.2013 bol napadnutý svojou partnerkou, ktorá ho bila fľašou po hlave a tĺkla ho opäť do hlavy, bol nakopnutý do zadku. Žalobca navštívil neurológa MUDr. Gajdoša, kde opäť uvádzal, že bol zbitý priateľkou a odvtedy trpí na bolesti hlavy. Z lekárskej správy ortopéda vyplýva udanie žalobcu o bolestiach a tŕpnutí od kopnutia známou osobou. Žalobca nepredložil posudok o bolestnom. Žalovaná tvrdila, že žalobcovi nespôsobila žiadnu škodu na zdraví, poprela, že by mu v januári rozbila hlavu alebo ho udrela fľašou po hlave, alebo niečím iným, alebo že by ho kopla do zadku. Tvrdila, že mu nikdy neublížila na zdraví. Nevie, ako došlo k poškodeniu na zdraví, nevie, kto žalobcovi ublížil, nevie si vysvetliť poranenia žalobcu v danom čase, teda v januári 2013. Keď spolu žili, nemal žiadne problémy s konečným, s hlavou, ani s kolenom. Základnými predpokladmi pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností a škodou a zavinenie. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Škoda je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Pri škode na zdraví sa jednorázovo odškodňujú bolesti. Medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Zavinenie má charakter subjektívny, je psychickým stavom škodcu k protiprávnemu úkonu. Zavinenie môže byť úmyselné alebo nebanlivostné. Prvé tri predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu musia byť preukázané poškodeným. Žalobca ako poškodený musí preukázať protiprávne konanie, ak žaluje žalovanú. Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda mu vznikla a aký je jej rozsah. Ak tvrdenia žalobcu a žalovanej nie sú zhodné, pretože žalovaná popiera tvrdenia žalobcu, že mu spôsobila poškodenie na zdraví, je na žalobcovi, aby dokázal to, čo tvrdí. Žalobcom predložené dôkazy, lekárske správy, príjmový pokladničný doklad, by mohli svedčiť o poškodení na zdraví žalobcu, ale nepreukazujú, že žalovaná konala proti žalobcovi tak, že mu vznikla škoda na zdraví, nepreukazuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Žalobca na svoje tvrdenia nepredložil, nenavrhol a neoznačil žiaden iný dôkaz, preto nemohol byť v konaní úspešný pre neunesenie dôkazného bremena. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, kedy žalovaná mala úspech vo veci v plnom rozsahu. Nárok na náhradu trov konania si neuplatnil, a preto rozhodol súd tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý poukazoval na tú skutočnosť, že so žalovanou žil od roku 2012 do roku 2013. Uviedol, že je skutočnosťou, že brala z viacero bánk pôžičky, splácala ich z jeho peňazí a z jeho dôchodku. Stále ho okrádala, ublížila mu na zdraví na celý život. V Kešovke mala veľké dlhy, všetko zatajila.

3. Na výzvu súdu prvej inštancie, žalobca odvolanie doplnil tým spôsobom, že v prejednávanej veci sa jedná o sumu 1.700,- eur s 28 %-tným úrokom a 35 %-tným úrokom od roku 2012 do roku 2019 do novembra, teda celková dlžná suma je 60.000,- eur. Žiada touto cestou bolestné vo výške 10.000,- eur z toho, čo ho kopla, má na kĺbe, na nohe roztrhané vlásoknice a cievy, a kým bude žiť, bude do konca života žobrák. Žalovaná sa mu do očí smeje, nadáva mu do debilov, že je blázon a že peniaze neuvidí, keď sa roztrhne. Týmto žiada súd, aby to šlo cestou súdnemu exekútorovi.

4. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá uviedla, že žalobcu spoznala cez inzerát v roku 2011, na ktorý mu odpísala. Po zoznámení nadviazali vzťah, začali spolu žiť. V roku 2013 vo februári od nej odišiel z dôvodu ukončenia ich vzťahu. Prvý súd ohľadom financií prebehol v roku 2014, na ktorom ju žalobca obvinil, že mu dlžila finančné prostriedky. Obvinil ju aj z ublíženia na zdraví a chcel vyplatiť odškodné 10.000,- eur. Nie je si vedomá toho, že by žalobcovi ublížila ako po fyzickej stránke, a čo sa týka finančných prostriedkov, nie je žalobcovi dlžná žiadne finančné prostriedky. V čase, keď spolu tvorili pár, jej dával 150,- eur na nájom a stravu s tým, že v roku 2012 bol hospitalizovaný na

psychiatrickom oddelení v Bojniciach. Jej príjem v tom čase bol 350,- eur invalidný dôchodok a zároveň popri dôchodku pracovala a poberala 300,- eur výplatu. Preto je zrejme, že finančné prostriedky žalobcu pre život nepotrebovala. Žiadala, aby bol rozsudok zrušený.

5. Na výzvu súdu prvej inštancie následne žalovaná reagovala tak, že s rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasí.

6. Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca, ktorý uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie, pričom celková dlžná suma je 80.000,- eur.

7. Žalovaná opätovne na vyjadrenie žalobcu nereagovala.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379, § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ňu poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď návrh žalobcu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol.

11. Súd prvej inštancie, opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia, tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že dôvodom zamietnutia žaloby bol právny záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Ustanovenia civilného sporového poriadku stanovujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenie, pričom iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takéhoto rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdením účastníka nie je preukázané, ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré sú vykonané bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

12. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočnosti účastníkom tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti, je rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil, a ktorá nevyšla v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti, bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti, teda rozhodujúce skutočnosti sú určované hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, a jednak nositeľa dôkazného bremena.

13. V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovanou uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke, túto pôžičku jej reálne poskytol, a že žalovaná z nej časť nevrátila. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie. Tieto skutočnosti však žalobca v prejednávanej veci nepreukázal. Jediná skutočnosť, ktorá bola v konaní nesporná, bolo tvrdenie žalobcu v tom smere, že mu bol poskytnutý úver z Poštovej banky spolu vo výške 1.700,- eur, ktorý aj splácal. Ďalšie tvrdenie, že tieto finančné prostriedky poskytol ako pôžičku žalovanej, sa v konaní nepodarilo preukázať a toto jeho tvrdenie zostalo len v rovine nepreukázaného a ničím nepodloženého tvrdenia, nakoľko žalovaná túto skutočnosť poprela, žalobca žiaden iný dôkaz nenavrhol, ani súdu neposkytol, a preto v konečnom dôsledku nebolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu akejkoľvek zmluvy o pôžičke, a preto v tejto časti bola správne žaloba zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena.

14. Rovnako správny bol procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že ani v ďalšej časti žaloba dôvodná nebola, nakoľko v tejto časti si žalobca uplatňoval náhradu škody voči žalovanej za bolesť, ktorú mu mala údajne žalovaná spôsobiť tým spôsobom, že ho udrela fľašou po hlave, kopla ho do zadku, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na bolestné. Rovnako v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by ku škodovej udalosti došlo tým spôsobom, ako tvrdil v žalobe. Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že pri návšteve lekárov popísal skutkový stav tak, ako ho tvrdil v danej žalobe, pretože sa jedná o ničom nepodložené tvrdenia len samotného žalobcu, pričom za stavu, kedy pri údajnom incidente boli len žalobca so žalovanou, žalovaná tvrdenie žalobcu poprela, neboli v prejednávanej veci splnené základné podmienky pre uplatnenie si nároku z náhrady škody tak, ako to správne popísal súd prvej inštancie v rozsudku, na ktorý vo zvyšnej časti odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. Preto aj v tejto časti bola správne žaloba zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledku dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, dostatočne sa vysporiadal s námietkami uvádzanými žalobcom v odvolaní, a preto odvolací súd nepovažoval tieto námietky za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd zároveň dospel k záveru, že je potrebné odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietnuť podľa § 386 písm. a) CSP ako oneskorene podané z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanej doručený dňa 24.01.2020, odo dňa nasledujúceho jej začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania a posledným dňom na podanie odvolania bol 10.02.2020. Žalovaná v prejednávanej veci podala odvolanie voči rozsudku dňa 10.03.2020, teda po zákonom stanovenej 15-dňovej lehote na podanie odvolania voči danému rozsudku, a preto bolo jej odvolanie odmietnuté.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, kedy obe strany sporu boli v odvolacom konaní čiastočne úspešné s tým, že žalovaná by mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi v časti, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a žalobca bol úspešný vo vzťahu k odmietnutiu podania žalovanej, a preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).